

Domslut

- 1) Artikel 267 tredje stycket FEUF ska tolkas så, att en domstol vars avgöranden kan bli föremål för rättsmedel enligt nationell lagstiftning inte kan anses vara den domstol som dömer i sista instans, i de fall då någon prövning av dess avgörande, efter överklagande genom kassationstalan, inte har kunnat göras på grund av att klaganden återkallat talan.
- 2) Det saknas anledning att besvara den andra frågan.
- 3) Artikel 267 tredje stycket FEUF ska tolkas så, att en domstol som dömer i sista instans får avstå från att begära ett förhandsavgörande från EU-domstolen när ett överklagande genom kassationstalan avvisas på grund av rättegångshinder hänförliga till förfarandet vid den domstolen, förutsatt att likvärdighetsprincipen och effektivitetsprincipen iakttas.

⁽¹⁾ EUT C 136, 18.4.2016.

Domstolens dom (sjätte avdelningen) av den 16 mars 2017 (begäran om förhandsavgörande från Augstākā tiesa – Lettland) – Valsts ieņēmumu dienests mot "Veloserviss" SIA

(Mål C-47/16) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Tullunion — Tullkodex för gemenskapen — Artikel 220.2 b — Uppbörd av importtullar i efterhand — Berättigade förväntningar — Tillämpningsvillkor — Fel som begåtts av tullmyndigheterna — Skyldighet för importören att handla i god tro och att kontrollera att villkoren för utfärdande av ett ursprungscertifikat formulär A är uppfyllda — Bevismedel — Rapport från Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf))

(2017/C 151/15)

Rättegångsspråk: lettiska

Hänskjutande domstol

Augstākā tiesa

Parter i målet vid den nationella domstolen

Klagande: Valsts ieņēmumu dienests

Motpart: "Veloserviss" SIA

Domslut

- 1) Artikel 220.2 b i rådets förordning (EEG) nr 2913/92 av den 12 oktober 1992 om inrättandet av en tullkodex för gemenskapen, i dess lydelse enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2700/2000 av den 16 november 2000 ska tolkas så, att en importör enbart kan åberopa en berättigad förväntan med stöd av denna bestämmelse för att motsätta sig att importtullar bokförs i efterhand genom att hävda att han var i god tro om tre villkor samtidigt är uppfyllda. För det första ska den omständigheten att tullen inte har uppburits bero på ett fel som har begåtts av de behöriga tullmyndigheter själva, vidare ska det fel som har begåtts av tullmyndigheterna vara sådant att det inte rimligen kunde upptäckts av den i god tro handlande gäldenären och slutligen måste gäldenären ha följt bestämmelserna i gällande lagstiftning vid sin tulldeklaration. En sådan berättigad förväntan föreligger inte, bland annat, när en importör, även om det finns uppenbara skäl att betvivla att ursprungscertifikatet är korrekt, inte efter bästa förmåga har förhört sig om omständigheterna vid utfärdandet av detta certifikat för att kontrollera om detta tvivel var befogat. En sådan skyldighet innebär emellertid inte att en importör har en allmän skyldighet att systematiskt kontrollera omständigheterna kring utfärdandet, av exportstatens tullmyndigheter, av ursprungscertifikat formulär A. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att med beaktande av samtliga konkreta omständigheter i målet vid den nationella domstolen pröva om dessa tre villkor är uppfyllda i förevarande fall.

- 2) Artikel 220.2 b i förordning nr 2913/92, i dess lydelse enligt förordning nr 2700/2000 ska tolkas så, att det, i ett sådant mål som vid den nationella domstolen, kan utläsas av upplysningarna i en rapport från Europeiska byrån för bedrägeribekämpning (Olaf) att en importör inte kan åberopa en berättigad förväntan med stöd av denna bestämmelse för att motsätta sig uppbörd av importtullar i efterhand. Sätillvida som en sådan rapport enbart innehåller en allmän beskrivning av den ifrågavarande situationen, vilket det ankommer på den nationella domstolen att pröva, kan denna rapport emellertid inte i sig tillräckligt klart visa att dessa villkor faktiskt är uppfyllda i alla avseenden, bland annat avseende exportörens relevanta handlande. Under sådana omständigheter ankommer det i princip på tullmyndigheterna i importstaten att bevisa, med kompetterande bevis, att utfärdandet, av tullmyndigheterna i exportstaten, av ett felaktigt ursprungscertifikat formulär A beror på att exportören har angett felaktiga uppgifter. Om det emellertid skulle vara omöjligt för tullmyndigheterna i importstaten att bevisa detta, ankommer det på importören att bevisa att certifikatet har upprättats med stöd av en korrekt redogörelse av exportören beträffande de faktiska omständigheterna.

⁽¹⁾ EUT C 111, 29.3.2016.

Domstolens dom (åttonde avdelningen) av den 16 mars 2017 (begäran om förhandsavgörande från Handelsgericht Wien – Österrike) – Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM) mot Zürs.net Betriebs GmbH

(Mål C-138/16) ⁽¹⁾

(Begäran om förhandsavgörande — Immateriella rättigheter — Upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället — Direktiv 2001/29/EG — Rätten till överföring av verk till allmänheten — Artikel 3.1 — Undantag och inskränkningar — Artikel 5.3 o — Spridning av tv-utsändningar i ett lokalt kabelnät — Nationell lagstiftning som föreskriver undantag för anläggningar som ger högst 500 abonnenter tillgång samt för vidareändring av radio- och tv-sändningar inom landet)

(2017/C 151/16)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Handelsgericht Wien

Parter i målet vid den nationella domstolen

Kärande: Staatlich genehmigte Gesellschaft der Autoren, Komponisten und Musikverleger registrierte Genossenschaft mbH (AKM)

Svarande: Zürs.net Betriebs GmbH

Domslut

Artikel 3.1 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2001/29/EG av den 22 maj 2001 om harmonisering av vissa aspekter av upphovsrätt och närstående rättigheter i informationssamhället och artikel 11a i Bernkonventionen för skydd av litterära och konstnärliga verk av den 9 september 1886, i dess lydelse enligt Parisakten av den 24 juli 1971, i ändrad lydelse av den 28 september 1979, ska tolkas så, att de inte utgör hinder för en nationell lagstiftning, såsom den som är i fråga i det nationella målet, vilken innebär att en samtidig, fullständig och oförändrad överföring av radio- och tv-sändningar från det nationella radio- och tv-bolaget med hjälp av ledningar inom landet inte omfattas av kravet på tillåtelse från upphovsmannen i enlighet med ensamrätten till överföring till allmänheten, i den mån som denna överföring av sändningar endast utgör en överföringsteknik och upphovsmannen beaktade detta när denne gav tillåtelse till den ursprungliga överföringen, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.